

hængige Børn, for saa vidt de ikke have egen Husstand.“ Og i et følgende Stykke hedder det: „En Hustru, der til Stadighed lever adskilt fra Manden, bliver at betragte som særlig skattepligtig Person med Hensyn til den Del af Indkomsten, der ikke bestaar i Bidrag fra Manden.“

Det er utvivlsomt, efter at denne Lovbestemmelse er slaaet fast i alle Kommuners Skattevedtægter, at gifte Kvinder, der have Særformue, ikke derfor kunne faa Valgret; kun naar de leve fraskilte fra deres Mænd, faa de Valgret. Men det forekommer mig, at i det Tilfælde var det ikke nødvendigt at forbyde dem at maatte sidde i Sogne- eller Byraad sammen med Manden; thi naar de endelig leve fraskilte, kunne de godt sidde der — medmindre man da er bange for, at de skulle blive gode Venner igen.

Det vilde være mig kært, om dette maatte staa klart, hvad det er Lovforslaget giver Kvinderne med Hensyn til Valgret og Valgbarhed. Saa vidt jeg skønner, vil, efter det jeg her har udviklet, ikke andre Kvinder faa Valgret end de ugifte Kvinder, der staa i selvstændig Stilling, medens gifte Kvinder, selv om de have Særformue, ikke kunne faa Stemmeret eller Sæde i Kommunalraadene. Hvorimod Kvinder, der leve adskilte fra deres Mænd, kunne faa Valgret, naar de svare Skat af den Formue, de have uden for de Bidrag, de modtage til deres Underhold af Manden. Det er kun denne lille Bemærkning, jeg har villet gøre om Forslagets Enkeltheder, fordi jeg synes det maa staa klart for os alle, hvad det er, man paa dette Punkt byder Kvinderne.

Jeg skal slutte med at udtale min Tilslutning til det Forslag, der foreligger fra Ministeriets Side, og jeg ønsker den højtærede Minister Held og Lykke til, at han i denne Samling maatte kunne bringe dette vanskelige, men vigtige og betydningsfulde Spørgsmaal til en heldig og god Løsning, og jeg for mit Vedkommende skal yde den ringe Støtte dertil, som jeg formaar.

Alfred Christensen: I den Tid, jeg har haft den Ære at være Medlem af dette Ting, har der Aar for Aar foreligget for Folketinget Forslag vedrørende Forandring i Lov om Borgerrepræsentantvalgene i København, indbragte ved privat Initiativ. Saa længe jeg har været Medlem af Tinget, har jeg været Medforslagsstiller, og i de senere Aar har jeg været Ordfører for dette Forslag. Forslagets Skæbne her i

Tinget har — med et moderne Slagord — været en stor Sejrs gang hver Gang. Vi have vedtaget det mod nogle faa Højrestemmers Protest og sendt det over til Landstinget, hvor det dog har faaet en krank Skæbne. Dog kom det en Gang i Fællesudvalg, hvor det kun lykkedes ved store Anstrengelser fra enkelte Højreledemmers Side i dette Ting at faa det stemt ned. Jeg skal ikke komme tilbage dertil, men skal kun sige, at i den Deltagelse, jeg har haft i det tidligere Arbejde, turde jeg maaske søge en Anledning til at udtale nogle Ord om det her foreliggende Forslag om kommunal Valgret, hvori Forslaget om Valg til Borgerrepræsentationen i København er gaaet op som en Del, og de Ord, jeg vil sige om dette Forslag, det første Regeringsforslag, vi nogen Sinde have haft om denne Sag, skal være en levende, ubetinget og udelte Tilslutning til det her foreliggende Forslag. Det fejler jo ikke, at jeg ligesom saa mange andre Medlemmer har mine private Ønsker baade paa det ene og paa det andet Punkt. Vi gaa jo alle rundt med en privat Ønskeseddel i Lommen, og saaledes gik det jo ogsaa min ærede Kollega, det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Hørdum), der f. Eks. ønskede Valgret for Vælgere under 25 Aar, ligesom han ønskede borttaget Betingelsen om Skatteydelse for dem, der skulde være Vælgere, og endvidere ønskede Tjenestefolks Deltagelse i Valget o. s. v.

Den Slags Ønsker have vi jo forskellige af i flere Retninger, men jeg er glad over, at Regeringsforslaget netop fremtræder, som det gør, holdende sig ganske nær op til de af Folketinget tidligere vedtagne Forslag, og Grunden til, at jeg er glad derved, er, at dersom vi kom med flere Ønsker, vilde vi derved have givet vore Modstandere Vaaben i Hænde imod os. Vi vilde give dem Anledning til at tro, at det, vi fremsatte, var en Slags Følger, vi stak ud, noget, vi kunde være til Sinds at slaa af paa. Ved at holde os til Sagen i sin Nøgenhed, som det her er sket fra Regeringens Side, tror jeg, at dette Forslag skal komme ud fra dette Ting saaledes, at alle, baade i Landstinget og ude over hele Landet, skulle se, at det er Regeringens og Folketingets Forslag, saaledes som vi ønske det ført ud i Livet, og saaledes som det er vor Villie at føre det igennem — det ske snart, eller det ske senere, for jeg er belavet paa Kamp og er ogsaa villig til at kæmpe for Forslaget. Man vil faa at se, at det er et For-